

עין משפט
נר מצוה

יז א מיי פ"ו מהלכות מעילה אלא:

יח ב מיי שם הלכה ד:
יג ג מיי שם הלכה ה:
כ ד מיי פט"ז מהלכות מעילה אלא:

כא ה מיי פ"ו מהלכות מעילה אלא:

כב ו מיי פ"ו מהלכות מעילה הלכה ח:

שיטה מקובצת

לא חשיב שינוי רשות וכן לכל זמן שלא נזהר בו השואל המשאלי יכול לחזור בו וא"ת אמאי נקט אליבא דרב הונא משאר אמוראי דאמרין החם תקנו משיכה בשומרים וצ"ק אמאי לא נקט שינוי רשות דמכירה ונתנה דלכ"ע קנו במשיכה ועוד דלכאורה משמע חסד דאין הילכה כמותו כדמוכח פרק השואל דמוקד תג"ה כדרך שתקנו משיכה בלקוחות כן תקנו משיכה בשומרים וי"ל דנקט שאלה ואליבא דרב הונא לרבותא דאצ"ג דמהניא מהלכות להעמידה ברשות השואל לחיוב באונסים גם לרב הונא כדמוכח פרק זבמא אפי"ה לא חשיב שינוי רשות כיון שלא קנאה לגמרי גם לענין חזרה אבל אי אטמעינן עד דמישך במכירה ומתנה אליבא אמוראי ופליגי אדרב הונא אי היה זה חידוש לטורא קודם משיכה דמלתא דפשיטא הוא דאין זה שינוי דאילו התניא [לרשותו בי גזיר דהקדש איתיה] כ"ז למחר"ם: אן מתני' נהנה בחצ"ה פרוטה כגון שלבש טלית של הקדש ונתנה ממנו חצ"ה פרוטה ופגמו כ"ה פירושה: או קרית טהה שיה פרוטה בדבר אחד.
שה בדבר שיש בו פגם ופגם בשוה פרוטה בדבר אחר י"ש שלא נהנה כגון חסד טלית או קרית טהה אחר לא מעל עד שיהנה בשוה פרוטה ופגמו בשוה פרוטה דבר אחר בגמ' מפרשי לה דילפינן מתרומה דבדבר שפוגם בו נהנה: א"ן מועל אחר מועל במקדשים:
ע"י ומיירי במתכין להוציא לחולין ולכן אין מועל אחר מועל לפי שהראשון הוציא לחולין: **א"א** בחמה וכלי שרת בלבד.
תימה דנתיב בחטוספתא קידוש של הקדש בקע בו ובא חברו ובעל כורסו לא נאכל מזה וליכא למימר דהתם מיירי בקידוש שהוא כלי שרת דקתי' התם כסאפא נהנה לחבריו וחבריו לחבריו הראשון מעל והשני לא מעל ואי בכלי שרת כולם מעלי רי"ל דהבא מיירי באדם שאינו גזבר ומתכין לקנות

בהגבחה הוא הוציא לחולין ומשי"ה אמר' אין מועל אחר מועל והתם מיירי בגזברים דלעולם הם מתחזקים בשל הקדש וכשגזברים הם שוקדורים שלהם ואינם מתכוונים להוציא לחולין וא"כ לעולם לא יצא לחולין בשום מעילה עד שיצאה מרשותו ולכן קאמר דכולן דהתם ועוד מופשי ר' חיים כהן דהתם במאי עסקין דמידי בשקב בו החזירה ומידי שהתחזקה הרי הוא של הקדש והוי כאילו לא מעל ומשי"ה קאמר דכולן מעלי. כ"ז חסר מן התוס': אן ע"י תוס' ב"מ (דף ג"א) ובקדושין (דף נ"ג) א' הלש מן החטאת ובא חבריו ותלש כולן מעלי. וקשה להר"ם דאמר בבכורות בפרק הלקוח (דף קו ע"ג) בעי ר' ינאי תהולש צמר מעולה תמימה ובעי תולש מי איכא מאן דשרי אלא צמר שנתלש מזה וי"ל דהבא מיירי בתולש ממשר חטאת. חסר תוס': אן רבי אומר כל דבר שאין פגם שלו חשוב מאחר שאין עומד לפדיון יש בו מועל ובגמרא פריך היינו ת"ק. חסר תוס': אן גמ' מני מתני' דאמר כלי שרת יש בו מועל אחר מועל. חסר תוס': אן דהניא אין מועל אחר מועל אלא בבמהה בלבד שקדושתה קדושת הגוף ואין לו פדיון מן התורה שאינה אלא צורך קרבן. חסר מן התוס': אן ואמר רבא לדברי. תיבת פפא נמחק: אן תיבת אחר נמחק: אן בלבד דהני לאו: אן קידוש של הקדש בקע בו ובא חבריו ובעק בו אות ב' נמחק: אן כתיב דכותי באל: יאן ומיותר הוא דהא איכא כתוב אחרניא: יאן מתיבת נראה עד תיבת ר' נחמיה ב"ס אינו: יאן מביא ליה תיבת לירי נמחק: אן שבתוכו כלומר שדבר שקדש בכלי יש בו מועל אחר מועל כמו נמנחה שהרי מה שקדש בכלי קדוש קדושת הגוף ואינו יוצא לחולין הוא: אן מתיבת אבל עד תיבת ובאלי האשם נמחק: אן והא באל האשם אות ר' נמחק: אן אחרתא וא"ת מאי קסבר ר' נחמיה אי קסבר כלי שרת בר פדיון הוא א"כ הוא יוצא (ירי חולין) [לחולין] עד ידי מעילה וא"כ היכי קאמר דיש בו מועל אחר מועל ואי קסבר מן התורה אין פדיון בכלי שרת א"כ למה לי קרי"ה פשיטא דיש מועל וי"ל דמודה ר' נחמיה דיש לה פדיון ומי"מ אמר דיש מועל אחר מועל משום קרי"ה כדאמרין ולענין פדיון שמה לא שייך הא קרי' וא"ת א"כ תיק למה לי באל האשם אילימא דבהמה יש מועל פשיטא דכיון דקדושה קדושת הגוף אינה בת פדיון א"כ אינה יוצאה לחולין עד ידי מעילה ולא בא לומר דאין מועל אחר מועל בכלי שרת דפשיטא כיון שהוא בר פדיון כדפרי' וכדאמרין במתנות דאין בו מועל אחר מועל וי"ל דבאלי האשם אחא למימר דכלי שרת אין בו מועל אחר מועל לאפוקי מקרי"ה כדקאמר ר' נחמיה הוא דאחא הסי"ד ומה"ד הינוי פ"י ר' רבי דקאמר דבר שאין בו פגם יש בו מועל אחר מועל הינוי ת"ק דהיינו עשאר דיש מועל אחר מועל בבמהה משום שאין פגם שלו חשוב חומת שאינו עומד לפדיון ואינו יוצא לחולין הסי"ד יאן בנייתותא קדשי מוכח תמימין ונעשו בעלי מומין רבי: אן והערכה וא"ת למה נקט עבר ושחט לנקוט כגון שמתו וי"ל דאי מתו לא הוו אמרי כן וכן יפטר דאין פדיון הקדשים להאכלין לכלבים ובמתניתין מיירי שנהנה מהם לאחר ששחטן ובהא פליגי רבי תיבות השתא פליגי רבנן נמחק: אן בקל כדאמר אלא יקברו ואלו: אן והערכה מיהו קשה דאליבא דרבי דאמר יקברו אמאי יש בהם מעילה מאי שני מקדשים שמתו דאין בהם מעילה דבר תורה ושמן י"ל דאין מועל אחר מועל דקאמר היינו מדרבנן כמו חטאת שמתה וכיון שנהנה עד היינו מדרבנן דוחק הוא ואומר מהר"ם מיירי בנהנה מחיים קודם שהועמד והוערכו והשתא מתוקם שפיר התניא בנייתותא דבר סביר כיון שאחר שנשחט יקברו אין נפדין בשום ענין ואם כן היינו כמו קדושת הגוף דמתניתין ואיירי מחיים ורובנן סביר כיון דנפדין לאחר שנשחטן לכל הפחות א"י כי לא עשו העמדה והערכה אם כן לאו הינוי קדושת הגוף ומשום הכי קאמר דאין מועל אחר מועל אף כשהנהה מהם מחיים: אן תיבת עסקין נמחק:

י"מ:

הבי גרסי' נהנה בחצי פרוטה ופגם בחצי פרוטה או שנהנה בפרוטה בדבר אחד ופגם בפרוטה בדבר אחר ה"ו לא מעל עד שיהנה שוה פרוטה ופגוס ש"פ בדבר אחד ופגמ' מפרש טעמא דילפ' מתרומה בדברך שפגם זו נהנה: **אין** מועל אחר מועל אלא בחמה ובלי שרת

בבבב תימה דתניא בתוספתא א [בנקע] בקדוש של הקדש א [ובאל חבריו] ובקע זו ובא חברו ובקע זו כולם מעלי וליכא למימר דבקדוש כלי שרת מיירי דהא מני התם כספאפא נמנה לחברו וחברו לחברו הראשון מעל והסיני לא מעל ובעולה כולם מעלי ומפרש דהתם צמאי עסקין כגון לאחר שזקע החזירו דמה שהחזירו הרי הוא של הקדש כאליו לא מעלי ורבינו יאחק מפרש דהתם בגזרין עסקין לעולם לא יאלו לחולין בשו' מעילה עד שיצילאנה מרשותו: **רבי אומר** כל דבר א [שיש בו פגם] [שאין לו פדיון] יש בו משום מועל אחר מועל. מפרש ליה צמאי: **מאי** טעמא דת"ק קסבר בעניינא דבהמה בתיב יאן [דכתיב] באל' האשם. פירוש דכתיב [ויקרא ה) (אשר) יכפר עליו צאלי האשם וימותר יאן דהכתי' קרא אחרניא והוה מני למיכתז אשר יכפר עליו אלא ש"מ לדרשא אחי למימר דווקא צאלי אשם איכא מעילה אחר מעילה אכל לא ככלי שרת יאן נראה לר' דלפ"י לפרש א [דקברי רבנן שהוא יוצא לחולין ע"י מעילה וא"כ יש לו פדיון דאס אין פדיון א"כ לא יאל לחולין ואמאי לא ימעלו זו מאחר שמעל אחד ואין סברא לומר דזה דגלי קרא: ור' נחמיה אמר לך ק"ו אס לאחמרי מציא יאן לירי קדושה. פירוש שחלי שרת מקדש צמה צמחוכו אן הוא עממו לא כל שכן פירוש שלא יאל לחולין ע"י מעילה אן אכל מ"מ משום ק"ו ולענין פדיון שמה לא שייך הא

ק"ו וצאלי האשם מיבעיא ליה לדרשא אחריתא יאן: **האומר** הרי ע"י עצים לא יפחות משני גזירין ושעונין תנופה. ומפרש התם פרק הקומץ רבה (מנחות דף כ): **לדברי רבי** עעים לריכס קמילה כמו מנחה וזריך עעים לעשות מערכה ולהקטירים צה והשמה פליגי יאן רבי ורבנן צמתי"ה דרבי סבר כל דבר שאין צו פגם כגון עעים יאן צה מועל אחר מועל כמו צמהה וכלי שרת דעסים קרבן גמור הוא ורבנן סברי דלאו קרבן הוא ואין צמה מועל אחר מועל: **קדשי** מוצב **חמימים** ונעשו בעלי מומין **איכא** בינייהו והתניא יאן צניחומא רבי אומר יקברו דקסבר צעינן העמדה והערכה וכו"ל יפדו דקסברי לא צעינן העמדה והערכה א [שהתא פליגי צין רבי ורבנן דאלינא דרבי דלמר צעינן העמדה והערכה אס כן אלימא קדושיהיהו שהרי א פגים נפדים בקל יאל הלכך יש צהם מועל אחר מועל ודבר שאין צו פגם קרי ליה לפי כשמתחלה כשהיו תמימים היו דבר שאין צו פגם ורבנן סברי אין מועל אחר מועל דלא אלס קדושיהיהו שהי ס פגים נפדים מוצלי העמדה והערכה יאן: **נבאל** אבן או קורה של הקדש הרי זה א"א מעל. **בגמרא** מוקי לה כחציים המסורות יאן לגוצר יאן עסקין שאין יואלין לחולין צנטילת הגוצר לפי שאינו מוציא מרשות הקדש צנטילתו שכל זמן שהיא צרשות הגוצר הרי היא צרשות הקדש עד שיצילאה מרשותו: נמתה

לא אפשר צהעמדים והערכה דהא ממו הלכך יקברו הואלי ולית להו **והכמים אומרים יפדו**. דלא צנו העמדה והערכה ויכיון דקדושת

הנהגה מן ההקדש פרק חמישי מעילה

מתני' נהנה כחצי פרוטה. כגון שלבש בגד של הקדש ונהנה צו כשיעור חצי פרוטה: **ופגם** בחצי פרוטה. שקרעו ופגמו כשיעור חצי פרוטה: **או שנהנה צהו פרוטה בדבר אן אחד**. שיש צו פגם ולא פגם: **ופגם צש"פ** בדבר אחר. כגון ששפך משקה ולא נהנה מהן ה"ו לא מעל עד שיהנה שוה פרוטה ופגוס צש"פ בדבר אחד.

והכל מיירי בדבר שיש צו פגם וקסבר דכתרומה צעינן דפגימתו והנאלחו כאחד: **אין מועל אחר מועל** **במוקדשין** **אלא בהמה** **וקדשי** **מוצה** **וכלי שרת בלבד**. טו הני ללא לדמי קיימי ולא צני איפגומי נינהו שאפילו רכב ע"ג צמהה והכחשה או תלש מנמרה עדיין ראויה היא לקרבן ולא פסלה צך למנחה צנין שמינה וצין כחושה חויא להקדצה ואין צה מורת פגימה הלכך אחתי צקדושתה קיימא הלכך יש צה מועל אחר מועל וכן שמה אחד כסוס של והצ אפי' איפחמטי' ופגמו כיון דקדושם הגוף היא ולא קדושת דמיס דלאו דלפדיה קיימא עדיין קאי לגירות ויש צה מועל אחר מועל: **רבי אומר** **כל דבר שאין לו פגם**. שמועל נפסל בצגנימא דהיינו כל דבר שאין לו פדיון כי הני צמהה וכלי שרת דלמנין צמתי' יש צו מועל אחר מועל. וצגמ' מפרש מאי איכא צין רבי לרבנן: **גמ'** **קסבר צעניינא דצמהה הוא דכתיב**. מעילה ולא צשאר מיילי דכתיב [והסכהן] יכפר עליו (הסכהן) צאלי האשם והאלי צאלי האשם ימירא הוא שכבר נאמר תחלה איל אשם וינמא קרא וכפר עליו הסכהן ומו לא צאלי האשם ל"ל לומר שכפר עליו צמה שמעל צאלי האשם שנהנה ממנו דמשמע אפי' מעל צו מלה פעמים קריי אשם שיש צו מעילה כל שעה ומתכצב רחמנא צמהה גצי מעילה ולא שאר מיילי מכלל דלאן מועל אחר מועל אלא צמהה בלבד: **ר' נחמיה**. דמוסף כלי שרת למעילה מייחיל להו מקי"ו אס אחיים מצדיין לקדושתן כלומר כיון דכלי שרת חמירי כ"כ מצדיין אחרים לקדושה יש צה מעל דכתי קיימא לן (ובסנה א). דכלי שרת מוקדשין צה דבר: **צו** **עממו**. כלי שרת כגון כוס של והצ לא כ"ש שהא קדוש כל כך שהא צו מועל אחר מועל: **אילא צנייניו עעים דפ"ר האומר** **היו עליו עעים וכו'**. דהכי מנן צמתי' מנחות צפרק האומר הרי עליו עשרון וק"ן האומר הרי עליו עעים לא יפחות מצני גזיר עעים ואמרינן בגמרא [אש ח"ר קרבין] מלמד שמתנדבין עמים וכמה שני גזירין וכן הוא אומרי' והגורלות הפלגו על קרבן העצים: **רבי אומר עעים קרבן הן ושעונין מלה ושעונין בגשה**. לרבי דקרי להו קרבן היו דבר שאין צו פגם וקשי' קדושת הגוף ויש צהן מועל אחר מועל שאס יש צה עליהן וזמר אחר ויש צה עליהן יש צהן מועל אחר מועל. ולרבנן דלא קרי להו קרבן לא הוו כקדשי מוצב אלא הו כקדשי צדק היות וכוו דבר שיש צו פגם ודמו כמאן דלא קיימי אלא לדמי ואין צהן מועל אחר מועל: **אמר רבא לרבי רבי**. דקרי להו קרבן אותן עעים טעונין עעים אחרים להקטירין עליהן כמו שאר קרבין: **ולריינו קמיא**. שיקח מן העצים מעט כקומצו ויקטיר תחלה דהואלי ומקיש לו למנחה שטעונין מלה והגשם טעונין נמי קמיא: **רבי רפא** **אמר קדשי מוצב וכו' איכא צנייניו: ופסתיא**. צניחומא קדשי מוצב תמימין ונעשו צעלי מומין ועבר ושחטן עד שלא נפדו רבי אומר יקברו משום דקא סבר הכל היו ככלל העמדה והערכה אפילו קדשי מוצב והיו פדייה הלכך יש צהן מועל אחר מועל הנהנה ממנה אחר שחטיה: דמים נינהו וצית צהו פדייה אין צהן מועל אחר מועל:

מתני'

או אשם לעולם הוא חייב באחריות עד שיביאנו לעזרה וכיון שהביאו נפטור מידי אחריותו אף האי גמי דמוציא מן קדש לקדש וכיון שהביאו אל העזרה יוצא י"ח וידי אחריותו מעל: ור' יהודה אמר לעולם הוא אחריותו עד שירוק דמה. אף הבא כיון שגורק דהם יוצא י"ח ואחריותו מעל דרמי כמו שהוציאו לחול יוצא בו י"ח. מנזין דמעל ח"ל המעול כיוי ריבה: שיכול מאי כלומר מאי קא סלקא דעתך למעט נשיא ומשיח מכלל נפש פשיטא נפש כי המעל כתיב. ונפש משמע בין יחידיו בין דנשיא בין דמשחי: מהו דתיבא אמר דחמנא. גבי נפש המושחה ואשר יתן ממנו עד לו והאי משיח לאו רז הוא דהא אימשה בגויה וס"ד דלא אחי לכלל מעילה קמ"ל: ואקשה דחמנא למעילה לטוטה ולעבודת כוכבים ולתורמה כדאמרין לעיל. אקשה לטוטה דמה סוטה אצ"ג דלא פגמה מעלה דטוטה אינה נהגת אלא בבעולה דהכי כתיב ויתן איש כן את שכבתו מבליע"י אישך מכלל דלא נהגא אלא בבעולה ובבעולה לית בה תו פגם ואפילו חיי כתב בה ומעלה בו: גבי הקדש גמי. כי נהנה טבעת בידה אצ"ג דלא פגמתו מעלה: ואקשה דחמנא לעבודת כוכבים דעד דאית בה שינוי ששינה עצמו מרשות המקום לרשות עבודת כוכבים: גבי הקדש גמי עד שביקע בקדרום. צצי חולין דקשינא ממלאכת קדש למלאכת חולין לא מעל: אקשה לתרומה. כדאמרין ליקף חטא חטא מתרומה להכי מה תרומה פרט למזיק דאם שפך אוכלין או משקין של תרומה ולא נהנה מהן אינו חייב: אף גבי הקדש. כל מידי דבר אכילה כי מזיק ליה ששפכו ולא נהנה ממנו פטור אבל דבר שאינו בר אכילה כי מזיק ליה ולא נהנה ממנו כגון קרע מלבוש של הקדש חייב. ואיכא דאמר כי יאכל פרט למזיק. שאכלו דרך הנאה פרט א' אם הוקח באכילתו פטור: ורובהא לאו בר איפגומי הוא. דקתי' מתניתין כיון שנהנה מעל ולא קתי' עד שיפגום אילמא משום דלאו בר איפגומי הוא וקא פריך הכי ורובהא לא בר איפגומי הוא: א"כ דרבא דכלתיה דנאן להכינן אול. דנאן אדם עשיר היה ונתן זהב וחבשטיין הרבה לכלותיו ושקלו בשעה שנהנו לתן ושקלו לאחר זמן ונמצא חסר ממשקלו אילמא אמר דאמר ר' חייא כוס של זהב. רב זביר מהא ליכא למשמע מינה דלילמא הא דחסר להכינן דרמיין כלתך כלומר שלא היו משמרין אותו וזהב של תכשיטיוהן שהיו משליכין בכל מקום שהיו מוציאין כדרך שעושין כלותיך ואינן משמרין אותו כהוגן בשביל כך חסר אבל זהב המשתמר יפה אינו חסר: ועוד. אם אמצא חסר שהוא מתחסר אפילו הכי כיון שנהנה מעל דמי דלא איכא נהנה ופגם דלאחר שאינו פוגם מיד בשעה שנהנה בו הלכך כיון שנהנה פגם: לעולם מי לא איכא פגימה. הכי קאמר מי קאימא דלית ביה פגימה דלית ביה פגימה אבל לאחר זמן פוגם ומתחסר: מכדי אי בבמהה תמימה. אי בחטאת תמימה קא מיירי מתניתין: היינו כוס של זהב. מה כוס של זהב לא קאי דלפדייה משום הכי לא אוזי ביה בתר פגם אלא כיון שנהנה בו שוה פרוטה מעל אף בהמה תמימה דקיימא להקדבה ולאו בת פדייה היא אמאי קאמר בה עד שיפגום מאי פגם מצני מעילה בה אי רכב עלה עד אהובחשה או תלש משחיה אלא לאו בת ולא פסלה למובח דבהמה בין שמינה בין כחושה חזיא להקדבה: אמר רב פפא. דאי מתניתין בחטאת בעלת מום עסקין דקיימה לפדייה וכיון שפגמה שהכחישה נפחתה דמריה ודבר שיש בו פגם הוא הלכך לא מעל עד שיפגום בשוה פרוטה וס"פא דקתי' וכשהיו מתה כיון שנהנה בשוה פרוטה מעל בין בחמימה בין בבעלת מום שנתה מיירי דהא נלא בת פדייה דאין פדיון את הקדשים להאכלין לכלבים הלכך לא תני הכא עד שיפגום א' נהנה בכחצי פרוטה. כגון לבש (פירות) [בגדי] הקדש בהנאת שיעור

אז אשם לעולם הוא חייב באחריות עד שיביאנו לעזרה וכיון שהביאו נפטור מידי אחריותו אף האי גמי דמוציא מן קדש לקדש וכיון שהביאו אל העזרה יוצא י"ח וידי אחריותו מעל: ור' יהודה אמר לעולם הוא אחריותו עד שירוק דמה. אף הבא כיון שגורק דהם יוצא י"ח ואחריותו מעל דרמי כמו שהוציאו לחול יוצא בו י"ח. מנזין דמעל ח"ל המעול כיוי ריבה: שיכול מאי כלומר מאי קא סלקא דעתך למעט נשיא ומשיח מכלל נפש פשיטא נפש כי המעל כתיב. ונפש משמע בין יחידיו בין דנשיא בין דמשחי: מהו דתיבא אמר דחמנא. גבי נפש המושחה ואשר יתן ממנו עד לו והאי משיח לאו רז הוא דהא אימשה בגויה וס"ד דלא אחי לכלל מעילה קמ"ל: ואקשה דחמנא למעילה לטוטה ולעבודת כוכבים ולתורמה כדאמרין לעיל. אקשה לטוטה דמה סוטה אצ"ג דלא פגמה מעלה דטוטה אינה נהגת אלא בבעולה דהכי כתיב ויתן איש כן את שכבתו מבליע"י אישך מכלל דלא נהגא אלא בבעולה ובבעולה לית בה תו פגם ואפילו חיי כתב בה ומעלה בו: גבי הקדש גמי. כי נהנה טבעת בידה אצ"ג דלא פגמתו מעלה: ואקשה דחמנא לעבודת כוכבים דעד דאית בה שינוי ששינה עצמו מרשות המקום לרשות עבודת כוכבים: גבי הקדש גמי עד שביקע בקדרום. צצי חולין דקשינא ממלאכת קדש למלאכת חולין לא מעל: אקשה לתרומה. כדאמרין ליקף חטא חטא מתרומה להכי מה תרומה פרט למזיק דאם שפך אוכלין או משקין של תרומה ולא נהנה מהן אינו חייב: אף גבי הקדש. כל מידי דבר אכילה כי מזיק ליה ששפכו ולא נהנה ממנו פטור אבל דבר שאינו בר אכילה כי מזיק ליה ולא נהנה ממנו כגון קרע מלבוש של הקדש חייב. ואיכא דאמר כי יאכל פרט למזיק. שאכלו דרך הנאה פרט א' אם הוקח באכילתו פטור: ורובהא לאו בר איפגומי הוא. דקתי' מתניתין כיון שנהנה מעל ולא קתי' עד שיפגום אילמא משום דלאו בר איפגומי הוא וקא פריך הכי ורובהא לא בר איפגומי הוא: א"כ דרבא דכלתיה דנאן להכינן אול. דנאן אדם עשיר היה ונתן זהב וחבשטיין הרבה לכלותיו ושקלו בשעה שנהנו לתן ושקלו לאחר זמן ונמצא חסר ממשקלו אילמא אמר דאמר ר' חייא כוס של זהב. רב זביר מהא ליכא למשמע מינה דלילמא הא דחסר להכינן דרמיין כלתך כלומר שלא היו משמרין אותו וזהב של תכשיטיוהן שהיו משליכין בכל מקום שהיו מוציאין כדרך שעושין כלותיך ואינן משמרין אותו כהוגן בשביל כך חסר אבל זהב המשתמר יפה אינו חסר: ועוד. אם אמצא חסר שהוא מתחסר אפילו הכי כיון שנהנה מעל דמי דלא איכא נהנה ופגם דלאחר שאינו פוגם מיד בשעה שנהנה בו הלכך כיון שנהנה פגם: לעולם מי לא איכא פגימה. הכי קאמר מי קאימא דלית ביה פגימה דלית ביה פגימה אבל לאחר זמן פוגם ומתחסר: מכדי אי בבמהה תמימה. אי בחטאת תמימה קא מיירי מתניתין: היינו כוס של זהב. מה כוס של זהב לא קאי דלפדייה משום הכי לא אוזי ביה בתר פגם אלא כיון שנהנה בו שוה פרוטה מעל אף בהמה תמימה דקיימא להקדבה ולאו בת פדייה היא אמאי קאמר בה עד שיפגום מאי פגם מצני מעילה בה אי רכב עלה עד אהובחשה או תלש משחיה אלא לאו בת ולא פסלה למובח דבהמה בין שמינה בין כחושה חזיא להקדבה: אמר רב פפא. דאי מתניתין בחטאת בעלת מום עסקין דקיימה לפדייה וכיון שפגמה שהכחישה נפחתה דמריה ודבר שיש בו פגם הוא הלכך לא מעל עד שיפגום בשוה פרוטה וס"פא דקתי' וכשהיו מתה כיון שנהנה בשוה פרוטה מעל בין בחמימה בין בבעלת מום שנתה מיירי דהא נלא בת פדייה דאין פדיון את הקדשים להאכלין לכלבים הלכך לא תני הכא עד שיפגום א' נהנה בכחצי פרוטה. כגון לבש (פירות) [בגדי] הקדש בהנאת שיעור

אז אשם לעולם הוא חייב באחריות עד שיביאנו לעזרה וכיון שהביאו נפטור מידי אחריותו אף האי גמי דמוציא מן קדש לקדש וכיון שהביאו אל העזרה יוצא י"ח וידי אחריותו מעל: ור' יהודה אמר לעולם הוא אחריותו עד שירוק דמה. אף הבא כיון שגורק דהם יוצא י"ח ואחריותו מעל דרמי כמו שהוציאו לחול יוצא בו י"ח. מנזין דמעל ח"ל המעול כיוי ריבה: שיכול מאי כלומר מאי קא סלקא דעתך למעט נשיא ומשיח מכלל נפש פשיטא נפש כי המעל כתיב. ונפש משמע בין יחידיו בין דנשיא בין דמשחי: מהו דתיבא אמר דחמנא. גבי נפש המושחה ואשר יתן ממנו עד לו והאי משיח לאו רז הוא דהא אימשה בגויה וס"ד דלא אחי לכלל מעילה קמ"ל: ואקשה דחמנא למעילה לטוטה ולעבודת כוכבים ולתורמה כדאמרין לעיל. אקשה לטוטה דמה סוטה אצ"ג דלא פגמה מעלה דטוטה אינה נהגת אלא בבעולה דהכי כתיב ויתן איש כן את שכבתו מבליע"י אישך מכלל דלא נהגא אלא בבעולה ובבעולה לית בה תו פגם ואפילו חיי כתב בה ומעלה בו: גבי הקדש גמי. כי נהנה טבעת בידה אצ"ג דלא פגמתו מעלה: ואקשה דחמנא לעבודת כוכבים דעד דאית בה שינוי ששינה עצמו מרשות המקום לרשות עבודת כוכבים: גבי הקדש גמי עד שביקע בקדרום. צצי חולין דקשינא ממלאכת קדש למלאכת חולין לא מעל: אקשה לתרומה. כדאמרין ליקף חטא חטא מתרומה להכי מה תרומה פרט למזיק דאם שפך אוכלין או משקין של תרומה ולא נהנה מהן אינו חייב: אף גבי הקדש. כל מידי דבר אכילה כי מזיק ליה ששפכו ולא נהנה ממנו פטור אבל דבר שאינו בר אכילה כי מזיק ליה ולא נהנה ממנו כגון קרע מלבוש של הקדש חייב. ואיכא דאמר כי יאכל פרט למזיק. שאכלו דרך הנאה פרט א' אם הוקח באכילתו פטור: ורובהא לאו בר איפגומי הוא. דקתי' מתניתין כיון שנהנה מעל ולא קתי' עד שיפגום אילמא משום דלאו בר איפגומי הוא וקא פריך הכי ורובהא לא בר איפגומי הוא: א"כ דרבא דכלתיה דנאן להכינן אול. דנאן אדם עשיר היה ונתן זהב וחבשטיין הרבה לכלותיו ושקלו בשעה שנהנו לתן ושקלו לאחר זמן ונמצא חסר ממשקלו אילמא אמר דאמר ר' חייא כוס של זהב. רב זביר מהא ליכא למשמע מינה דלילמא הא דחסר להכינן דרמיין כלתך כלומר שלא היו משמרין אותו וזהב של תכשיטיוהן שהיו משליכין בכל מקום שהיו מוציאין כדרך שעושין כלותיך ואינן משמרין אותו כהוגן בשביל כך חסר אבל זהב המשתמר יפה אינו חסר: ועוד. אם אמצא חסר שהוא מתחסר אפילו הכי כיון שנהנה מעל דמי דלא איכא נהנה ופגם דלאחר שאינו פוגם מיד בשעה שנהנה בו הלכך כיון שנהנה פגם: לעולם מי לא איכא פגימה. הכי קאמר מי קאימא דלית ביה פגימה דלית ביה פגימה אבל לאחר זמן פוגם ומתחסר: מכדי אי בבמהה תמימה. אי בחטאת תמימה קא מיירי מתניתין: היינו כוס של זהב. מה כוס של זהב לא קאי דלפדייה משום הכי לא אוזי ביה בתר פגם אלא כיון שנהנה בו שוה פרוטה מעל אף בהמה תמימה דקיימא להקדבה ולאו בת פדייה היא אמאי קאמר בה עד שיפגום מאי פגם מצני מעילה בה אי רכב עלה עד אהובחשה או תלש משחיה אלא לאו בת ולא פסלה למובח דבהמה בין שמינה בין כחושה חזיא להקדבה: אמר רב פפא. דאי מתניתין בחטאת בעלת מום עסקין דקיימה לפדייה וכיון שפגמה שהכחישה נפחתה דמריה ודבר שיש בו פגם הוא הלכך לא מעל עד שיפגום בשוה פרוטה וס"פא דקתי' וכשהיו מתה כיון שנהנה בשוה פרוטה מעל בין בחמימה בין בבעלת מום שנתה מיירי דהא נלא בת פדייה דאין פדיון את הקדשים להאכלין לכלבים הלכך לא תני הכא עד שיפגום א' נהנה בכחצי פרוטה. כגון לבש (פירות) [בגדי] הקדש בהנאת שיעור

אז אשם לעולם הוא חייב באחריות עד שיביאנו לעזרה וכיון שהביאו נפטור מידי אחריותו אף האי גמי דמוציא מן קדש לקדש וכיון שהביאו אל העזרה יוצא י"ח וידי אחריותו מעל: ור' יהודה אמר לעולם הוא אחריותו עד שירוק דמה. אף הבא כיון שגורק דהם יוצא י"ח ואחריותו מעל דרמי כמו שהוציאו לחול יוצא בו י"ח. מנזין דמעל ח"ל המעול כיוי ריבה: שיכול מאי כלומר מאי קא סלקא דעתך למעט נשיא ומשיח מכלל נפש פשיטא נפש כי המעל כתיב. ונפש משמע בין יחידיו בין דנשיא בין דמשחי: מהו דתיבא אמר דחמנא. גבי נפש המושחה ואשר יתן ממנו עד לו והאי משיח לאו רז הוא דהא אימשה בגויה וס"ד דלא אחי לכלל מעילה קמ"ל: ואקשה דחמנא למעילה לטוטה ולעבודת כוכבים ולתורמה כדאמרין לעיל. אקשה לטוטה דמה סוטה אצ"ג דלא פגמה מעלה דטוטה אינה נהגת אלא בבעולה דהכי כתיב ויתן איש כן את שכבתו מבליע"י אישך מכלל דלא נהגא אלא בבעולה ובבעולה לית בה תו פגם ואפילו חיי כתב בה ומעלה בו: גבי הקדש גמי. כי נהנה טבעת בידה אצ"ג דלא פגמתו מעלה: ואקשה דחמנא לעבודת כוכבים דעד דאית בה שינוי ששינה עצמו מרשות המקום לרשות עבודת כוכבים: גבי הקדש גמי עד שביקע בקדרום. צצי חולין דקשינא ממלאכת קדש למלאכת חולין לא מעל: אקשה לתרומה. כדאמרין ליקף חטא חטא מתרומה להכי מה תרומה פרט למזיק דאם שפך אוכלין או משקין של תרומה ולא נהנה מהן אינו חייב: אף גבי הקדש. כל מידי דבר אכילה כי מזיק ליה ששפכו ולא נהנה ממנו פטור אבל דבר שאינו בר אכילה כי מזיק ליה ולא נהנה ממנו כגון קרע מלבוש של הקדש חייב. ואיכא דאמר כי יאכל פרט למזיק. שאכלו דרך הנאה פרט א' אם הוקח באכילתו פטור: ורובהא לאו בר איפגומי הוא. דקתי' מתניתין כיון שנהנה מעל ולא קתי' עד שיפגום אילמא משום דלאו בר איפגומי הוא וקא פריך הכי ורובהא לא בר איפגומי הוא: א"כ דרבא דכלתיה דנאן להכינן אול. דנאן אדם עשיר היה ונתן זהב וחבשטיין הרבה לכלותיו ושקלו בשעה שנהנו לתן ושקלו לאחר זמן ונמצא חסר ממשקלו אילמא אמר דאמר ר' חייא כוס של זהב. רב זביר מהא ליכא למשמע מינה דלילמא הא דחסר להכינן דרמיין כלתך כלומר שלא היו משמרין אותו וזהב של תכשיטיוהן שהיו משליכין בכל מקום שהיו מוציאין כדרך שעושין כלותיך ואינן משמרין אותו כהוגן בשביל כך חסר אבל זהב המשתמר יפה אינו חסר: ועוד. אם אמצא חסר שהוא מתחסר אפילו הכי כיון שנהנה מעל דמי דלא איכא נהנה ופגם דלאחר שאינו פוגם מיד בשעה שנהנה בו הלכך כיון שנהנה פגם: לעולם מי לא איכא פגימה. הכי קאמר מי קאימא דלית ביה פגימה דלית ביה פגימה אבל לאחר זמן פוגם ומתחסר: מכדי אי בבמהה תמימה. אי בחטאת תמימה קא מיירי מתניתין: היינו כוס של זהב. מה כוס של זהב לא קאי דלפדייה משום הכי לא אוזי ביה בתר פגם אלא כיון שנהנה בו שוה פרוטה מעל אף בהמה תמימה דקיימא להקדבה ולאו בת פדייה היא אמאי קאמר בה עד שיפגום מאי פגם מצני מעילה בה אי רכב עלה עד אהובחשה או תלש משחיה אלא לאו בת ולא פסלה למובח דבהמה בין שמינה בין כחושה חזיא להקדבה: אמר רב פפא. דאי מתניתין בחטאת בעלת מום עסקין דקיימה לפדייה וכיון שפגמה שהכחישה נפחתה דמריה ודבר שיש בו פגם הוא הלכך לא מעל עד שיפגום בשוה פרוטה וס"פא דקתי' וכשהיו מתה כיון שנהנה בשוה פרוטה מעל בין בחמימה בין בבעלת מום שנתה מיירי דהא נלא בת פדייה דאין פדיון את הקדשים להאכלין לכלבים הלכך לא תני הכא עד שיפגום א' נהנה בכחצי פרוטה. כגון לבש (פירות) [בגדי] הקדש בהנאת שיעור

אז אשם לעולם הוא חייב באחריות עד שיביאנו לעזרה וכיון שהביאו נפטור מידי אחריותו אף האי גמי דמוציא מן קדש לקדש וכיון שהביאו אל העזרה יוצא י"ח וידי אחריותו מעל: ור' יהודה אמר לעולם הוא אחריותו עד שירוק דמה. אף הבא כיון שגורק דהם יוצא י"ח ואחריותו מעל דרמי כמו שהוציאו לחול יוצא בו י"ח. מנז